

ГЛАВА IX.

Извори-тъ и дъждъ-а.

СЛЪЗЦЕ-ТО КАТО СТИГНА НА ПЛАДНѢ, НАЧНА ПАКЪ ДА СЕ СНИША. ГРАДИНА-ТА ОСТАНА ПОДЪ СѢНКЪ ОТЪ КРАСНИ-ТѢ ЦВѢТЪ НА ПУШИНАКА И ТѢКОИ СИ КЛЮМНАХЪ ВЪРХОВЕТѢ СИ И НАЧНАХЪ ДА ПОВѢХНУВАТЪ ОТЪ СЛЪЗЧЕВЪТЪ ГОРѢЩЕНЪ.

ЛЮБА МЕНРАДЪ АКО И ДА ЧУСЕТИ, ЧЕ СЕ ПРИБЛИЖАВА ЕДИНЪ ДЪЖДЕЦЪ, ЗА СЪХРАНЕНІЕТО НА ЦВѢТАТА, ПОМЫСЛИ, ЧЕ ТРѢБА ДА ГИ НАПОИ, ТАКА ЗЕ ВЕДРАТА ОЛОВИ И ДѢТЕТО ЗА РЪКЪ И СТИДЕ НА ИЗВОРА КОЙ-ТО БЛѢСКАШЕ КАТО СЪЗКАЛО И ОТРАЖАВАШЕ СЛЪЗЧЕВЫТѢ ЛУЧИ ВЪРХЪ ЕДИНЪ ГОЛѢМЪ КАМЪКЪ, ПОКРЫТЪ СЪ ПОВИТЪ.

ГЕНРИХЪ ЗАЧУДЕНЪ, ПЛѢСНА СИ РЪЦЕТѢ ИЗВЫКА » КОЛКО МИГО ВОДА! АЛИ КАКВО ТЕЧЕ ВЪНЪ ОТЪ КАМЪКА! СЕМИ СЕ СТРЪВА, ЧЕ ЩЕ СЕ